

16.3.2016 Hyvinkää

Tänään aion puhua keskeisistä asioista, sydämelleni nostetuista.

Aiheeni on ”**Ei omassa voimassa eikä varassa vaan Kristuksessa**”. Otan esille raamatunpaikkoja, jotka eivät ole helppoja. En puhu teologina, olenhan hammaslääkäri koulutukseltani. Nyt olen eläkkeellä. Kuitenkin olen ollut paljon tekemisissä erilaisten ihmisten kanssa työni puolesta ja seurakuntaelämässä. Vaitiolovelvollisuus on myös tuttu käsite, jota noudatan. Opin nimittäin paljon ihmisiltä, joiden kanssa teen matkaa, mutta en puhu silti koskaan julkisesti yhdenkään ihmisen asioita. Jumala opettakoon meille kaikessa hienotunteisuutta ja ymmärrystä toisiamme kohtaan. Olemme jokainen niin keskeneräisiä ja heikkoja.

Rakas harrastukseni on ollut vanha hengellinen kirjallisuus, etenkin Lutherin kirjat, sekä häneen liitetty kirjallisuus. Sen vuoksi rohkenen puhua nyt tänne kutsuttuna.

Minulle on tärkeä näkökohta se, että **Kristus on meille lahja**. Häneen, hänen pyhään elämäänsä, ristin kuolemaansa ja ylösnousemukseensa sisältyy ääretön Jumalan lahja, elämä, kirkkaus ja turva. Kristuksessa on minulle hengellisen elämän aarteet kätkeytyneinä.

Erityisesti Kristuksen kärsivä rakkaus, hänen runneltu ja piinattu olemuksensa, myös hänen kärsimänsä kiusaukset ja häpäisyt merkitsevät paljon. Hän eli ilman syntiä, mutta kohtasi maan päällä ihmisenä suurta kipua niin sisäisesti kuin ulkoisestikin.

Voin ajatella tätä kaikkea, kun ymmärrän, että on kyse Jumalan lahjasta minulle, meille kaikille. Tässä ei ole, eikä voikaan olla kyse esimerkistä. Olen kristittynä Kristuksen seuraaja, mutta en niin, että voisin edes kuvitella ikään kuin pyrkiväni matkimaan hänen ainutlaatuisuutta, pyhää ja synnitöntä elämäänsä. Tahdon vain salatulla tavalla kiinnittyä häneen ja uskoa häneen. Tahdon oppia luottamaan häneen ja Jumalan aikatauluihin ja aivoituksiin.

Hebrealaiskirje:

12:1-3: Sentähden, kun meillä on näin suuri pilvi todistajia ympärillämme, pankaaamme mekin pois kaikki, mikä meitä painaa, ja synti, joka niin helposti meidät kietoo, ja juoskaamme kestävinä edessämme olevassa kilvoituksessa, silmät luotuina uskon alkajaan ja täyttäjään, Jeesukseen, joka hänelle tarjona olevan ilon sijasta kärsi ristin, häpeästä välittämättä, ja istui Jumalan valtaistuimen oikealle puolelle. Ajatelkaa häntä, joka syntisiltä on saanut kärsiä sellaista vastustusta itseänsä kohtaan, ettette väsyisi ja menettäisi toivoanne.

Nostan katseeni Kristukseen, ristin Herraan ja Vapahtajaan. Näin myös pyhät ennen meitä panivat toivonsa tulevaan Messiaaseen. Aabraham on elävän uskon isä. Kun Mooseksen kautta annettiin laki, Jumala jo vakuutti olevansa armahtavainen ja uskollinen Jumala, suorastaan huusi tärkeän asiansa. 2.Mooseksen kirja: 34:6 *Ja Herra kulki hänen ohitsensa ja huusi: "Herra, Herra on laupias ja **armahtavainen** Jumala, pitkämielinen ja suuri armossa ja uskollisuudessa,..."*

Minulle tuo kohta lakia annettaessa on merkinnyt paljon, koska laki on täysin ehdoton ja pyhä. Se on joka suhteessa sen yläpuolella ja ulkopuolella, mitä ihminen voi täyttää parhaimmissakaan olosuhteissa. Siinä on täydellinen ja kestävä rakkaus ilmoitettuna ihmisen suhteesta Jumalaan ja lähimmäiseen.

Kun saatana ”käyttää” lakia, sen syytökset saavat ihmisen yrittämään vääränlaista uskonnollista lain täyttämistä. Tähän sortuivat jo juutalaiset fariseukset sekä katolinen kirkko. Tätä julistetaan usein nykyisinkin. En sano, että tämä on vallan väärinkäyttöä aivan joka tilanteessa. Jumala voi käyttää myös itse perkelettäkin, kuten olen Lutherilta oppinut. Lain työkin saattaa viedä epätoivoon ja umpikujaan, josta vain Jumalan armo ja ristin evankeliumi voi vapauttaa.

Kuitenkin voi ehkä sanoa, että Jumalan Pyhä Henki käyttää pyhää lakia toisin. Hän vaikuttaa ihmisen omassatunnossa synnin tunnon ja hädän, joka vie auttajan luokse, Kristuksen turviin. Me saamme nostaa päämme. Meidän ei tarvitse katsoa Kristusta, Jumalan voideltua, ja kärsivää palvelijaa kuin kaukaa, tai kuin pelottavaa tuomaria. Me

saamme katsoa häntä ristillä puolestamme kärsineenä ja kuolleena Vapahtajana. Hän kulki alennustien tähtemme. Juuri tämän kaltaista Kristukseen turvaamista ei vihollinen voi sietää eikä kestä. Joskus olen itse sanonut lapsekkaasti kiusattuna ollessani: ”Mutta minä ainakin turvaan Kristukseen”.

Kristus on meille lahja. Hän on myös elämän antaja ja hyvän hedelmän kypsyttäjä. Hän on kuin viinipuu, missä meidän tulee olla kiinni. Joh. 15:4: *Pysykää minussa, niin minä pysyn teissä. Niinkuin oksa ei voi kantaa hedelmää itsestään, ellei se pysy viinipuussa, niin ette tekään, ellette pysy minussa.*

Otan vielä Room. 6:5-6: *Sillä jos me olemme hänen kanssaan yhteenkasvaneita yhtäläisessä kuolemassa, niin olemme samoin myös yhtäläisessä ylösnousemuksessa, kun tiedämme sen, että meidän vanha ihmisemme on hänen kanssaan ristiinnaulittu, että synnin ruumis kukistettaisiin, niin ettemme enää syntiä palvelisi;...*

Tässä on vaikea kohta ”vanhasta ihmisestämme”. Siinä Paavali muistuttaa, että tulee vaeltaa uudessa elämässä, ei vanhassa. ”Liha” on sitä, että uskovakin on ihmisenä vielä Jumalan vastainen, syntiin ja kovuuteen taipuvainen. Juuri uskossa oleva, Jumalan äänelle herkkä ihminen, kokee tämän kipuna ja suruna. Paavali muistuttaa, että vanha ihmisemme on naulittu Kristuksen kanssa ristille. Paavalin kuvaama Kristus-yhteys oli niin syvä, että sitä on melkein mahdotonta ymmärtää.

Tässä on mielestäni meille kehotusta elää uutena ihmisenä nimenomaan Kristuksen yhteydessä hyläten ”vanhan ihmisemme” väärät päämäärät. Silti näen siinä myös suuren lohdun sanoman. **Saamme elää Kristuksessa tietäen, että kaikki se synti, kipuilu ja murhe, mitä ”vanha ihmisemme” tai ”lihamme” meille aiheuttaa, on syvällisellä tavalla Jumalan tiedossa, ja kaikki se on hänen Pojassaan ristillä. Se on kuin hänen päälleen laitettuna, ja meiltä pois otettuna. Se on viattoman syyksi ja taakaksi annettu.** Me ymmärrämme hyvin sen, ettei tämä vie meiltä pois vastuuta, eikä anna lupaa huolettomuuteen synnin suhteen. Näin väärin meistä ei kukaan saata tätä ymmärtää.

Kristus riippuu ristillä runneltuna ja kärsivänä maailman synty harteillaan. Emme voi ajatella häntä ikään kuin esimerkkinä. Tässäkään mielessä meistä ei ole hänen seuraajikseen, ei myöskään lain täyttämässä. Kuitenkin kärsimyksissä täällä eläessämme saamme muistaa, että Kristuskin kulki alennuksen tien. Hänestä ei tullut mitään suurta ihmisten silmissä. Eikä meistäkään pidä tulla suuria. Kristus on meitä lähellä, meissä, kaiken kärsimyksen ja halveksunnankin keskellä. **Hän ei ole meidän kanssamme tuomarina, vaan Hyvänä Paimenena, joka on jo antanut henkensä edestämme. Hän tahtoo pitää meidät yhteydessään –aina ja ikuisesti.**

Olemme saaneet Pyhän Hengen lahjan sisimpäämme. Kristuksen Henki ei vie meitä lakihenkiseen elämään, vaan Jumalan lapsen elämään. Siinä huudahdamme ”Abba”, ”Isä”. Kristittyjen ahdistus on usein erilaista ja syvää tässä maailmassa. On paljon sitä, mistä meidän ei tule syyttää itseämme. Usein saamme myös iloita ahdistuksissa ja kärsimyksissä, kun ymmärrämme sen kuuluvan osaamme maailmassa. Otamme kaiken vastaan Jumalalta. Tyydymme siihenkin, ettemme ymmärrä Jumalan aivoituksia ja tarkoitusta. Hän tahtoo pitää yhteydessään ja viedä perille. Sen tiedämme sanasta. Johanneksen evankeliumi: 6:37 *Kaikki, minkä Isä antaa minulle, tulee minun tyköni; ja sitä, joka minun tyköni tulee, minä en heitä ulos.*

Emme ole yksin. Emme ole suuria. Emme ole vahvoja.

Meillä on myös jokin erityinen vastus ja taakka Kristuksen todistajina. Samoin tunnen eräänlaista tämän ajan kasvattamaa levotonta henkeä. Voisin sanoa, että on hyvin vaikea keskittyä olennaiseen ja pyrkiä oppimaan tuntemaan Kristusta. 2Kor. 10:5: *Me hajotamme maahan järjen päätelmät ja jokaisen varustuksen, joka nostetaan Jumalan tuntemista vastaan, ja vangitsemme jokaisen ajatuksen kuuliaisiksi Kristukselle.*

Biblia (1776)

Ja me maahan lyömme aivoitukset ja kaiken korkeuden, joka hänensä korottaa Jumalan tuntemista vastaan, ja vangiksi otamme kaiken ajatuksen Kristuksen kuuliaisuuden alle,

Ruotsi (1917)

Ja, vi bryta ned tankebyggnader och alla slags höga bålverk, som uppresas mot kunskapen om Gud, och vi taga alla slags tankefunder till fånga och lägga dem under Kristi lydnad.

Pidän tuosta Biblian käännöksestä. Sen suuntainen on myös vanha ruotsinkielinen käännös. Usein ajatellaan uskoa ja järkeä vastakkain. ”Luovu järkevistä ajattelusta, ja usko ainoastaan, niin saat voiman tai paranet”. Mielestäni asia ei ole näin. Kyllä Jumala vetoaa ymmärrykseemme hyvin usein. Ehkä jopa tätäkin kohtaa lukiessamme voimme ajatella, että vain aidosti hengellinen ymmärtäminen ja opetuksen vastaanottaminen kiinnittää Kristukseen, ja tuo sitä Jumalan tuntemista mikä jotta perille kirkauteen saakka.

Tämä maailma, ei myöskään hengellinen maailma tahdo useinkaan tuntea Kristusta hänen kärsimisessään ja kuolemassaan. Kristuksen alennustie on pahennus tässä maailmassa. Tässä on jotain sellaista vastustusta, mihin törmään niin itsessäni kuin laajemminkin. Kuitenkin juuri tässä on pohja ja kallio koko kristilliselle elämällemme.

loppurukous